

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.065/2026/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Fekete Tünde Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Fekete Tünde ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. B. B. elnök által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 8.Pk.21.142/2025/8. számú végzése ellen a kérelmezett részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az eljárás felfüggesztésére és az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmeket elutasítja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 27 240 (huszonhétezer-kétszáznegyven) forint meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

E végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a kérelmező volt a II. rendű alperese az eredetileg fizetési meghagyás kibocsátásával indult, majd a Sz.-i Járásbíróság előtt 33.P.20.3../2019. számon perré alakult eljárásnak, amely – hatályon kívül helyezést és félbeszakadást követően – az első fokon meghozott 33.P.20.4../2022/34-II. számú ítéletet jogerősen elbíráló, a kérelmezett 17.Pf.20.0../2025/9. számú, a kérelmező részére 2025. július 17-én kézbesített ítélettel fejeződött be (a továbbiakban: alapügy).

[2] A kérelmező a kérelmében kérte a kérelmezett kötelezését 908 000 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére. Előadta, hogy az alapügy 2019. május 10-től (a fizetési meghagyás „beérkezése”) 2025. július 18-ig, 2270 napig tartott, ezért az így számított időtartamra érvényesíti a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) bekezdése szerinti igényét. Hivatkozása szerint ezen időtartamból semmilyen levonás nem indokolt.

[3] A kérelmezett az elleniratában kérte a kérelem elutasítását. Hivatkozása szerint a kérelmező által megjelölt kezdőnapot követő naptól 2025. július 17-ig 2257 nap a számított időtartam. Ebből levonni kérte a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján a 2020. március 21.

és szeptember 30. napjai közötti 193 napot, illetőleg másodlagosan a 2020. február 12. és július 29. napjai közötti 168 napot, amely időszakban a kérelmezettnek az eljárás elhúzódása miatti kifogást kellett volna előterjesztenie amiatt, mert a bíróság nem tartott tárgyalást a kitűzött tárgyalás sorozatos elhalasztása miatt. Emellett levonni kérte a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján az alapügy 2023. december 21-től 2024. szeptember 5-ig tartó félbeszakadásának időtartamát is.

[4] A kérelmezett emellett elsődlegesen kérte az eljárás felfüggesztését a törvényszék megnevezése 50.Pk.50.1../2025/2. számú végzésével kezdeményezett, az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) előtt C-2../25. számon folyamatban lévő és az 50.Pk.50.5../2025/16. számú végzésével kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásokra, másodlagosan hogy az elsőfokú bíróság kezdeményezzen előzetes döntéshozatali eljárást. Álláspontja szerint az EUB értelmezésére szorul, hogy az igazságszolgáltatás eszközeivel el nem hárítható félbeszakadás is része-e a figyelembe vehető időtartamnak.

[5] Az elsőfokú bíróság a 4-I. sorszámú végzéssel elutasította e kérelmeket.

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzéssel kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 908 000 Ft vagyoni elégtételt és megállapította, hogy 27 240 Ft eljárási illeték az állam terhére marad.

[7] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) „131.” (helyesen: 130.) §-ának (3) bekezdése alapján a végzés indokolásában adta indokát, hogy a „kérelmező” (helyesen: kérelmezett) eljárás felfüggesztésére és előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmeinek alapját képező kérdések azért nem előkérdései az eljárásnak, mert a félbeszakadással érintett 259 nap nem vonható le. A Pevtv. 15. §-a (3) bekezdésének következetes gyakorlata szerint ugyanis a kérelmező tekintetében csak és kizárólag olyan eljárási időtartamok vonhatóak le a számított időtartamból, amelyek az ő érdekkörében merültek fel, más levonható időtartamnak nincs relevanciája. Ahogyan azt a kérelmezett is elismerte, nem a kérelmező érdekkörében merült fel az alapügy másik alperesének halála, ezért a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a félbeszakadás időszaka nem vonható le.

[8] A másik levonással érintett időtartam, a „2019. november 21.” (helyesen: 2020. március 21.) és 2020. szeptember 30-a között eltelt 193 nap pedig a kérelmezett által is elismerten a tárgyalásoknak a bíróság működési körében felmerült objektív ok miatt bekövetkező halasztásai miatt merült fel. A Pevtv. 15. § (4) bekezdése szerint a bíróság érdekkörébe tartozó okból bekövetkező késedelem esetén az ezzel felmerült időtartam csak akkor vonható le az eljárás számított időtartamából, ha volt olyan késedelem, amelyet a kérelmező felismerhetett és amely késedelemmel felmerült mulasztást az eljárás elhúzódása miatti kifogással el tudott volna hárítani. Mivel a tárgyalások kitűzésére folyamatosan sor került, így nem volt olyan késedelem, amelyet a kérelmező nehezményezhetett volna, azt pedig a kérelmező sem láthatta előre, hogy a kitűzött tárgyalások elhalasztására kerül majd sor. Csúpan a 2020. március 20. napjára kitűzött tárgyalás halasztása történt meg új határnap kitűzése nélkül, de ez egyrészt a covid-fertőzés miatti átmeneti rendelkezések miatt történt így, másrészt a kitűzés felől 2020. július 30-án intézkedtek, a közben eltelt időszakban pedig nem volt elvárható a kérelmezőtől, hogy észlelje az eljárás szükségtelen elhúzódását, a

kitűzött tárgyalás miatt pedig már nem volt olyan késedelem, amely eljárás elhúzódása miatti kifogással orvosolható lett volna.

[9] Mindezek miatt a Pevtv. jelenleg hatályos rendelkezései, annak 15. §-a (3) és (4) bekezdései és az ennek kapcsán kialakult bírói gyakorlat alapján el tudta bírálni a kérelmet, ezért nem tekinthető előkérdésnek az EUB előtt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárással érintett kérdéskör. Emellett idézte a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.1../2025/2. számú döntését is, amely szerint korábban az ítéltábla sem találta indokoltnak az eljárás felfüggesztését.

[10] Ezt követően kitért arra is, hogy „az alapeljárás számított időtartamát a Pevtv. és az ahhoz fűzött kialakult gyakorlat alapján hivatalból állapította meg, a felek nyilatkozataitól eltérően a fizetési meghagyás kibocsátásának napját tekintette az eljárás kezdő napjának a Pevtv. 3. §-a (1) bekezdésének második fordulata alapján, amely a kérelmező által nem vitatott kérelmezetti nyilatkozat szerint 2019. április 8-a volt. A 2019. április 8. napját követő nap így 2019. április 9., a Pevtv. 2. §-ának (2) bekezdése szerint az eljárás kezdő napja. Az eljárást befejező 17.Pf.20.0../2025/9. számú határozatot a felek egyező nyilatkozata alapján a kérelmező jogi képviselője részére 2025. július 17. napján kézbesítette a bíróság, így ez az eljárás befejező napja.” Ezért bár a számított időtartam 2293 nap, mivel azonban a kérelmező 2270 nap után terjesztette elő a kérelmet, 908 000 Ft vagyoni elégtétel megfizetésre kötelezte a kérelmezettet.

[11] Mivel a „kérelmező” (helyesen: kérelmezett) teljes mértékben pervesztes lett, a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése szerint viselni köteles a felmerült költségeket, azonban a személyes illetékmentessége folytán az eljárási illeték a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[12] A kérelmezett a fellebbezésben kérte az elsőfokú végzés megváltoztatását és a kérelem elutasítását. Előre bocsájtva, hogy a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlat szerint nem áll fenn a kérelemhez való kötöttség sem az eljárás vagy eljárási szakasz számított időtartama, sem az észszerű időtartama vonatkozásában, és az elsőfokú bíróság az eljárás számított időtartamát ennek megfelelően 2293 napban határozta meg 2019. április 9-től 2025. július 17-ig, utalt arra hogy a Pevtv. 3. §-a (1) bekezdésének második fordulata szerint az elsőfokú eljárás kezdő napja a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztésének a napja. Ez azonban – miután a közjegyzői aktanyomat arra vonatkozóan adatot nem tartalmaz – nem volt feltárható, és a kérelmező sem tett erre vonatkozó előadást. Ennek hiányában az elsőfokú bíróság a Pevtv. 3. §-ának (1) bekezdésébe ütközően a fizetési meghagyás kibocsátásának időpontját vette alapul. Ez alapján azonban a számított időtartam – miután a Pevtv. 2. §-ának (2) bekezdése szerint az elsőfokú eljárás kezdőnapja a bírósági eljárás időtartamába nem számít bele – nem 2293, hanem 2292 nap (2019. évben 267 nap, 2020. évben 366 nap, 2021. évben 365 nap, 2022. évben 365 nap, 2023. évben 365 nap, 2024. évben 366 nap, 2025. évben 198 nap). Azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a kérelmező a 2019. április 9. napjától 2019. május 10. napjáig terjedő időszakra nem érvényesített igényt, így e vonatkozásban is érvényesül a Pp. 2. §-ának (2) bekezdésében rögzített kérelemhez kötöttség elve, ezért ennek a 32 napnak a levonásával 2260 nap vonatkozásában lehet vizsgálni, hogy az igény megalapozott-e. Miután a kérelmező 2270 nap után kérte a kötelezést, pusztán a kérelemhez kötöttség elvéből következően 10 napi tételben való marasztalása a Pp. 2. §-ának (2) bekezdésébe ütközik. Változatlanul fenntartotta, hogy a

Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján le kell vonni a számított időtartamból a félbeszakadásra jutó időtartamot. Ugyan ez nem tekinthető olyan körülménynek, amelyre a kérelmezőnek ráhatása lett volna, annak következményei nem háríthatóak rá sem. A másik időtartamot illetően ismertette a pertörténetből, hogy a bíróság a 2019. november 21. napjára tűzött perfelvételi tárgyalást 2020. február 27. napjára halasztotta, e tárgyalást pedig 2020. február 12. napján a bíróság működési körében felmerült objektív ok miatt elhalasztotta 2020. május 4-re, azonban 2020. március 20-án ismét elhalasztotta a bíróság működési körében felmerült objektív ok miatt, azonban új határnapot nem jelölt meg, és a tárgyalás kitűzésére 2020. július 30-án került sor 2020. október 1. napjára. A Pp. 226. §-ának (1) bekezdése értelmében azonban a tárgyalást úgy kell kitűzni, hogy az a kitűzésre okot adó perbeli cselekménytől számított legkésőbb négy hónapon belül megtartható legyen. A 2019. november 21. napjára tűzött perfelvételi tárgyalást követően a Pp. 226. §-a (1) bekezdésének megfelelően legkésőbb 2020. március 21-ig meg kellett volna tartani a következő tárgyalást, amely határidő elmulasztásával szemben a kérelmező nem élt az eljárás elhúzódása miatti kifogással, ezért a 2020. március 21-től szeptember 30-ig terjedő 193 nap levonandó. Utalt arra is, hogy bár az ítéltábla a BDT2023. 4600 számú eseti döntésben helytállónak ítélte azt az elsőfokú bíróság által képviselt álláspontot, hogy a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Veir. I.) szabályozta a veszélyhelyzeti perrendet, így bár valóban vis maiornak tekinthető a pandémiás helyzet, de a jogalkotó biztosította a bíróságok és az igazságszolgáltatás működését a veszélyhelyzet alatt is. A Veir. I.-t 2020. június 18-án hatályon kívül helyezték. A Veir. I. 21. §-ának (1) bekezdése akként rendelkezett, hogy ha e rendelet eltérően nem rendelkezik, a veszélyhelyzet a határidők folyását nem érinti, a Pp. 226. §-ának (1) és 110. §-ának (1) bekezdése vonatkozásában pedig eltérő rendelkezést nem tartalmazott, ekként a tárgyalás megtartására és az intézkedési kötelezettségre vonatkozó határidők a veszélyhelyzetben is irányadónak tekintendők. Az eljáró bíróság nem rendelte alkalmazni a Veir. I. 21. §-ának (2) bekezdését (perfelvételi tárgyalás mellőzésével írásbeli előkészítést követően a perfelvétel lezárása), amely mulasztás a jogi képviselővel eljáró kérelmező által egyértelműen felismerhető volt, azonban nem vette igénybe az eljárás elhúzódása miatti kifogást. A kérelmezőtől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető. Az a tény, hogy a 2019. november 21-én megtartott tárgyalást követően 2020. október 1-jén került sor tárgyalásra, egyértelműen felismerhető, a Pp. 226. §-ának (1) bekezdésébe ütköző mulasztás, amelyet a kérelmező nem kifogásolt. Másodlagosan fenntartotta a Pp. 110. §-ának (1) bekezdésében meghatározott általános intézkedési kötelezettségre alapított védekezését is, amely szerint az eljárást érdemben előre mozdító tárgyalás kitűzésére 2020. július 30-án került sor, a 2020. február 12. napjától 2020. július 29. napjáig terjedő időtartam 168 nap, amelynek vonatkozásában a kérelmező nem élt kifogással az eljárás elhúzódása miatt. Mindezen levonásokkal pedig $(2292 - 259 - 193 - 32 =)$ a figyelembe vehető időtartam 1808 nap (4 év és 346 nap), amely nem haladta meg a Pevtv. 6. §-ának (1) bekezdésében meghatározott észszerű időtartamot: a 60 hónapot (5 év).

[13] Emellett a fellebbezésben is indítványozta elsődlegesen az eljárás felfüggesztését a törvényszék megnevezése 50.Pk.50.1./2025/2. számú végzésével kezdeményezett, EUB előtt C-2./25. számon folyamatban lévő és az 50.Pk.50.5./2025/16. számú végzésével kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásokra, másodlagosan hogy az ítéltábla kezdeményezzen előzetes döntéshozatali eljárást ugyanezen tárgykörben. Változatlan

álláspontja szerint ugyanis az EUB értelmezésére szorul, hogy egyebek mellett az igazságszolgáltatás eszközeivel el nem hárítható tétlenségi időszakként a félbeszakadás is része-e a figyelembe vehető időtartamnak.

[14] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében kérte az elsőfokú végzés indokai alapján történő helybenhagyását, emellett részletesen idézett a kérelmét alátámasztó jogirodalmi álláspontot is.

[15] Az ítéltábla nem látott okot az eljárás felfüggesztésére, ezért elutasította a kérelmezett erre irányuló kérelmét. Az ítéltábla ugyanis változatlanul fenntartja azt az elsőfokú végzésben is hivatkozott, a Pkf.I.20.1../2025/2. számú végzésében kifejtett, de más döntésekben is megjelenő (pl. Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.356/2025/2. számú végzése) álláspontját, hogy az eljárás Pp. 126. §-ának (2) bekezdése szerinti felfüggesztése akkor indokolt, ha az eljáró bíróság azt állapítja meg, hogy az alkalmazandó uniós jog értelme nem világos, és az előtte folyamatban lévő ügy – annak körülményeire tekintettel – a kötelező értelmezés hiányában nem dönthető el. Márpedig a hivatkozott „előzetes döntéshozatal iránti kérelemben az indítványozó elsősorban az EJEB gyakorlatától való eltérésekre tekintettel tartotta szükségesnek az Európai Unió Chartája 47. cikkének értelmezését. A Charta 47. cikke a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogról rendelkezik; az ahhoz fűzött magyarázatok szerint az »Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről« szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 13. cikkén, illetőleg a 6. cikk (1) bekezdésén alapul, amit az EUB joggyakorlata is megerősít (C-93/12. ET Agrokonsulting ügy, 59. pont és az ott hivatkozott joggyakorlat); a hatékony jogorvoslat és tisztességes eljárás szempontjából az alapelv tartalma és terjedelme a két szabályozásban megegyezik. Az EJEB ugyanakkor már vizsgálta a Pevtv.-t és arra a következtetésre jutott, hogy az azzal meghonosított hazai jogorvoslatot az Egyezménnyel összhangban alkalmazzák a magyar bíróságok (Szaxon kontra Magyarország No.54421/21), a vagyoni elégtételt hatékony jogorvoslatnak tekintette. Figyelemmel volt az ítéltábla továbbá arra is, hogy a lényegében azonos indokolást rögzítő, egyebek mellett a Pevtv. 15. §-ának (3)-(4) bekezdései alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére, valamint a jogszabály alkalmazásának kizárására irányuló bírói kezdeményezést az Alkotmánybíróság 3065/2025. (III. 7.) AB határozatával elutasította. Az ítéltáblának mindezek alapján nem merült fel kételye az alkalmazandó uniós jog jelen eljárással összefüggő értelmezését tekintve”. Ezért az ítéltábla az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet elutasította, csakúgy mint az ehhez képest másodlagosan előterjesztett, az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmet [Pp. 130. §-ának (3) bekezdése].

[16] A fellebbezést pedig megalapozatlannak találta.

[17] Előjáróban annak a rögzítése szükséges, hogy az ítéltábla az elsőfokú végzés ismertetésének részeként helyesbítette az abban található elírásokat. Az ítéltábla továbbá utal arra is, hogy bár az elsőfokú bíróság az eljárás felfüggesztése és az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek elutasításának indokai között tüntette fel, hogy milyen indokok alapján tudta elbírálni a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdéseire alapított kérelmezetti hivatkozásokat, az ítéltábla – miként a felek is – úgy tekintette, hogy ezek egyben az eljárás főtárgyára vonatkozó döntés indokai is.

[18] Mindezen pontosítások mellett az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott, az ennek alapjául szolgáló tényállás és indokok pedig – a fellebbezés és az arra tett észrevétel korlátai között – részben és jobbra megállapíthatóak a támadott végzés indokolása alapján. Az ítéltábla ugyanakkor – a fellebbezés és az arra tett észrevétel korlátai között – az elsőfokú bíróság döntésének indokait az alábbiak szerint egészíti ki és pontosítja a fellebbezés sorrendiségét követve.

[19] A számított időtartamot illetően előjáróban azt szükséges rögzíteni, hogy az elsőfokú bíróság a Pevtv. 13. §-ának (2) bekezdésében szabályozott kötelezettsége ellenére nem intézkedett az alapügy szükséges ügyiratmásolatainak beszerzése iránt. Bár egyes iratok becsatolására felhívta a kérelmezettet (7. sorszámú végzés), azonban az erre biztosított 8 napos határidő lejártát megelőzően, az alapügy iratainak hiányában hozta meg a támadott végzést, amely hiányosságot csak az iratok felterjesztése során pótolta. Bár az elsőfokú bíróság ezzel az eljárás lényeges szabályát sértette meg, az nem hatott ki az ügy érdemi eldöntésére (Pp. 381. §-a), ezért az ítéltábla mellőzte a Pp. 370. §-ának (3) bekezdése szerinti eljárást (hozzátéve, hogy fellebbező félként a kérelmezett tisztában volt azzal, hogy az elsőfokú bíróság csak az érdemi döntést követően szerezte be az alapügy iratait).

[20] Szemben a kérelmezett fellebbezésében foglaltakkal, ezen iratok (P.20.3../2019/1. szám alatti aktanyomatban található 54014/Ü/304../2019/2. számú fizetési meghagyás 4. oldalának utolsó előtti bekezdése) alapján megállapítható, hogy 2019. április 5-én terjesztették elő a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet. Ehhez képest egyrészt az alapügy viszonylatában iratellenes az elsőfokú végzés azon (véltetően ugyancsak elírással is terhelt) megállapítása, hogy 2019. április 8-án terjesztették elő a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet, amely ugyanakkor – a fellebbezés helytálló hivatkozásának megfelelően – a tekintetben a jelen ügy irataival is ellentétes, hogy az elsőfokú végzésben rögzítettekkel szemben a feleknek nem volt erre vonatkozó (kiváltképp nem vitatott, de az ezt érintő hivatalbólóság mellett egyébként is közömbös) előadása. Az elsőfokú bíróság emellett az ítéltábla előtt nem ismert, de a Pevtv. 3. §-a (1) bekezdése második fordulatóval ellentétes, ezért nyilvánvalóan nem követhető „bírói gyakorlatként” hivatkozott arra, hogy fizetési meghagyásos eljárással indult per esetén az elsőfokú eljárás kezdőnapja nem a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztésének, hanem a kibocsátásának a napja.

[21] Mindezek miatt az alapügy számított időtartama a 2019. április 6-tól [Pevtv. 2. §-ának (2) bekezdése] 2025. július 17-ig [Pevtv. 2. §-ának (1) bekezdése] terjedő 2295 nap (2019-ben 270 nap, 2020-ban 366 nap, 2021-ben 365 nap, 2022-ben 365 nap, 2023-ban 365 nap, 2024-ben 366 nap, 2025-ben 198 nap), amely ugyanakkor tényszerűen még inkább meghaladja az igényérvényesítés alapjául megjelölt 2270 napot.

[22] A kérelmezett pedig ezzel összefüggésben alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Pp. 2. §-ának (2) bekezdése szerinti kérelemhez kötöttség miatt le kell vonni a kérelmező által kezdő időpontként megjelölt 2019. május 10-ig terjedő időtartamot. Az immáron egységes bírói gyakorlat szerint ugyanis (pl. BDT2024. 4752.) a vagyoni elégtétel iránti nemperes eljárásokban a bíróság csak a kérelemben meghatározott napok számához (jelen esetben: 2270 nap) van kötve, nincs azonban kötve a marasztalás alapjaként meghatározott időszakhoz, azaz hogy a kérelmező – véltetően a téves jogértelmezése miatt – a 2019. május 10-től számított napokra kalkulálta a követelését.

[23] A kérelmezett alaptalanul kérte az alapügy félbeszakadásával érintett időtartam levonását is. A Pevtv. levonás alapjául megjelölt 15. §-ának (3) bekezdése szerint a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el. Miként azonban a kérelmezett maga is elismerte a fellebbezésben, a kérelmezőnek nyilvánvalóan nem lehetett ráhatása a félbeszakadás okára. Azonban pusztán azért, mert az alapügyben eljáró bíróságnak sem lehetett erre ráhatása, nem hárítható a kérelmezőre a pertársának halála miatt eltelt időtartam. Az egységes – a kérelmezett részéről az előzetes döntéshozatal remélt eredményével gyengíteni kívánt – bírói gyakorlat szerint (pl. Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.380/2025/2. számú végzés) pedig az alapügy félbeszakadásának időtartama nem vonható le a számított időtartamból.

[24] A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján levonni kért, a 2020. március 21-től szeptember 30-ig terjedő 193 nap, illetőleg másodlagosan 2020. február 12-től július 29-ig terjedő 168 nap levonása körében előjáróban annak a rögzítése szükséges, hogy bár az elsőfokú bíróság a Pp. 346. §-ának (4) bekezdésében foglaltak ellenére e vonatkozásban nem állapított meg tényállást, az következtethető ki a végzés jogi indokolásából, hogy e vonatkozásban (is) – az alapügy iratainak hiányában – tényállásként fogadta el a kérelmezett elleniratában tett tényállításokat. Az ítéltábla ezért az alábbiak szerint pótolta az elsőfokú végzés hiányos indokolását az alapügy iratai alapján.

[25] Az alapügyben eljáró bíróság a 2019. november 21-re tűzött (szabálytalan) perfelvételi tárgyalást 2020. február 27-re halasztotta, amelyet azonban 2020. február 12-én – a bíróság működési körében felmerült objektív ok miatt – elhalasztott 2020. május 4-re. E tárgyalást is elhalasztotta azonban a 2020. március 20-án kelt P.20.3../2019/9-II. számú végzésével a bíróság működési körében felmerült objektív ok miatt, a „rendkívüli törvénykezési szünetre” tekintettel azzal, hogy új határnapot hivatalból tűz. A bíróság ezt követően a (kérelmezett által az elsőfokú bíróságnak pdf. formátumban megküldött iratok szerint következő) 12. sorszámú, 2020. július 30-án kelt végzéssel tűzte ki a tárgyalást 2020. október 1-jére.

[26] A Pevtv. kérelmezett által hivatkozott 15. §-ának (4) bekezdése szerint a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el, ha a kérelmező – habár arra jogszabályban biztosított lehetősége volt – nem nyújtott be kifogást az eljárás elhúzódása miatt.

[27] A kérelmezett egyrészt arra hivatkozott, hogy a Pp. 226. §-ának (1) bekezdése alapján 2019. november 21-t követően legkésőbb 2020. március 21-ig kellett volna kitűzni a tárgyalást, amelyre tekintettel a kérelmezőnek kifogást kellett volna előterjesztenie az eljárás elhúzódása miatt a Pp. 157. §-a (1) bekezdésének „a)-d)” pontjai alapján. Az ugyancsak egységes bírói gyakorlat szerint azonban (pl. BDT2025.4976.) ha a bíróság a tárgyalást kitűzi, intézkedési kötelezettségének eleget tesz, mulasztás nem terheli; az a tény, hogy a tárgyalást olyan időpontra tűzi ki, amely nem felel meg az eljárási szabályoknak, nem ad alapot eljárás elhúzódása miatti kifogás benyújtására. Ez alapján pedig, mivel 2020. február 12-től 2020. március 20-ig, majd 2020. július 30-tól is volt kitűzött perfelvételi tárgyalás az alapügyben, a kérelmezett által eshetőlegesként megjelölt időtartamokon belül legfeljebb a 2020. március 21-től július 29-ig terjedő időtartam jöhetett szóba. Minthogy azonban a

kérelmezett az elleniratában foglalt védekezést kifejezetten arra alapította, hogy a kérelmezőnek a tárgyalás kitűzése körében kellett volna az eljárás elhúzódása miatti kifogást előterjesztenie, a fellebbezésben a Pp. 373. §-ának (1) bekezdésében ütköző módon hivatkozott arra is, hogy a kérelmező terhére értékelhető, hogy az alapügyben eljáró bíróság nem alkalmazta a Veir. I. 21. §-ának (2) bekezdését: a perfelvételi tárgyalás mellőzését.

[28] A kérelmezett által egyebekben sérelmezett eljárás elhúzódása miatti kifogás kapcsán pedig az egységes bírói gyakorlat szerint (pl. BDT2023. 4600.) azt, hogy a vagyoni elégtételt érvényesítő fél terhére ítéltető-e meg, hogy az adott bírósági mulasztással szemben nem vette igénybe az eljárás elhúzódása miatti kifogást, mindig az egyes mulasztások gondos vizsgálatával, egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni. A féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását.

[29] A kérelmezett mechanikus jogértelmezésével ellentétben ezért egyrészt nem pusztán annak van jelentősége, hogy a Pp. 110. §-ának (1) bekezdése 30 napos általános intézkedési kötelezettséget ír elő a bíróságoknak, másrészt pedig a kérelmezett megközelítésétől eltérően a féltől nem várható el, hogy lényegében törvényességi felügyeletet gyakoroljon a bíróság eljárása felett. Az ítéltábla továbbá azt is hangsúlyozza, hogy az állított kérelmezetti mulasztás a Pevtv. 2022. január 1-jei hatálybalépése előtt történt, amikor a kérelmezőnek nyilvánvalóan nem kellett azzal számolnia, hogy esetlegesen milyen vagyoni hátránnyal járhat számára a kifogás elmulasztása.

[30] A fentiek szerint szóba jöhető időtartamon belül pedig a veszélyhelyzeti perrend alatt a 2020. március 30-ig elrendelt ítélezési szünet alatt nyilvánvalóan nem merülhetett fel a tárgyalás kitűzésének kérdése, 2020. március 31-től pedig perfelvételi tárgyalás mellőzésével kellett folytatni az alapügyet [Veir I. 21. §-ának (2) bekezdése], és csak a Veir. 2020. június 1-jétől hatályos szabályai [21. § (1)-(3) bekezdései] tették lehetővé perfelvételi tárgyalás kitűzését. Azonban az, hogy a bíróság a 30 napos intézkedési határidőhöz képest – a 2020. július 15-től kezdődő ítélezési szünetre is figyelemmel, amely időszak a határidőbe nem számít bele a Pp. 148. §-ának (1) bekezdése alapján – eljárásjogi értelemben 14 napos késedelemmel gondoskodott a perfelvételi tárgyalás kitűzéséről, a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem eredményez mulasztást a kérelmező oldalán.

[31] Mindezek miatt a kérelmezett fellebbezésében kért levonásokra nem volt lehetőség.

[32] Az ítéltábla mindezen kiegészítésekkel és korrekciókkal ezért helybenhagyta az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[33] A pernyertesnek minősülő kérelmező nem számított fel másodfokú eljárási költséget, ezért arról nem kellett rendelkezni.

[34] A fellebbezési illeték a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján marad az állam terhén.

Debrecen, 2026. március 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró